

อนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทยและสหพันธรัฐสวิส
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งประเทศไทย และคณะมนตรีแห่งสหพันธรัฐสวิส

มีความปรารถนาที่จะจัดทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้

ได้ตกลงกันดังนี้

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

- อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับภาษีเก็บจากเงินได้ที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือในนามของส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
- ภาษีที่พึงจ่ายที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้นหรือจากองค์ประกอบต่าง ๆ ของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนทั้งสิ้นซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน จะถือเป็นภาษีเก็บจากเงินได้
- ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบันซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับโดยเฉพาะ ได้แก่
 - ในกรณีของประเทศสวิสเซอร์แลนด์ภาษีของรัฐบาลกลาง ภาษีของมณฑลและภาษีของท้องถิ่น ซึ่งเก็บจากเงินได้ (เงินได้ทั้งปวง เงินได้จากการจ้างแรงงาน เงินได้จากทุนกำไรจากอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ผลได้จากทุน และเงินได้รายการอื่น ๆ)
(ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีสวิส")
 - ในกรณีประเทศไทย
 - ภาษีเงินได้ และ ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

4. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับภาษีใด ๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในประการสำคัญซึ่งบังคับจัดเก็บภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้เป็นการเพิ่มเติมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแจ้งให้กันและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่สำคัญ ซึ่งมีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น
- (ก) คำว่า "สวีทเซอร์แลนด์" หมายถึง สมาพันธรัฐสวิส
 - (ข) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ใด ๆ ซึ่งประชิดกับทะเลอาณาเขตของราชอาณาจักรไทยซึ่งรวมถึงพื้นดิน ท้องทะเล และดินใต้ผิวดินที่ราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิเหนือพื้นที่นั้น ๆ ตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศ
 - (ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง ประเทศไทย หรือประเทศสวีทเซอร์แลนด์ แล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - (ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึง บุคคลธรรมดา บริษัทและคณะบุคคลอื่นใด และในกรณีของประเทศไทย คำนี้จะครอบคลุมถึงองค์กรใด ๆ ซึ่งถือเป็นหน่วยที่พึงเสียภาษีด้วย
 - (จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคลใด ๆ หรือองค์กรใด ๆ ที่ถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
 - (ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจ ที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
 - (ช) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีไทยหรือภาษีสวิส ตามที่บริบทกำหนด
 - (ซ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง
 - (1) บุคคลธรรมดาใด ๆ ซึ่งมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง
 - (2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคม และหน่วยอื่นใดที่มีสถานภาพนั้น ตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญาหนึ่ง

(ฉ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใด ๆ ทางเรือหรือทางอากาศยาน ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีการเดินทางหรือเดินอากาศยานระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น และ

(ญ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง

(1) ในกรณีของประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ผู้อำนวยการหน่วยบริหารจัดการเก็บภาษีแห่งสหพันธ์ หรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย และ

(2) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย

2. ในการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใด ๆ ที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้น เกี่ยวกับภาษีซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4

ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใดซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจดทะเบียน บริษัท สถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดในลักษณะเดียวกัน แต่คำนี้มีให้รวมถึงบุคคลใด ๆ ผู้ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุผลเฉพาะ การมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว

2. โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสภาพของบุคคลดังกล่าว ดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งตนมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่ตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐอันเป็นที่ตั้งศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้ หรือถ้าบุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่ตนมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดาที่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่ตนเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐหรือไม่เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาแก้ไขปัญหาโดยตกลงร่วมกัน

3. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญากำหนดแนวทางแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายความว่า สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อแก๊ส เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นๆ ที่มีการขุดใช้ทรัพยากรธรรมชาติ
 - (ช) ที่ทำการเพาะปลูกหรือไร่สวน
 - (ซ) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคล ซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสำหรับบุคคลอื่น
 - (ฌ) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้งหรือโครงการประกอบ หรือกิจกรรมตรวจสอบควบคุมที่เกี่ยวข้องกับโครงการดังกล่าว เฉพาะกรณีที่ตั้งโครงการหรือกิจกรรมนั้นดำรงอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งเกินกว่า 6 เดือน
 - (ญ) การให้บริการรวมตลอดถึงการให้บริการปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญาหนึ่งผ่านลูกจ้างหรือพนักงานอื่น เฉพาะกรณีที่กิจกรรมเช่นนั้นดำรงอยู่เพื่อโครงการเดียวกัน หรือโครงการต่อเนื่องกันในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในช่วงระยะเวลาหนึ่ง หรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า 6 เดือน ภายใน 12 เดือนใด ๆ
3. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อน ๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" มิให้ถือว่ารวมถึง
 - (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา หรือการจัดแสดงสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ

(ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือจัดแสดง

(ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการแปรรูปโดยวิสาหกิจอื่น

(ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อหรือของสินค้า หรือเพื่อรวบรวมข้อสนเทศให้แก่วิสาหกิจนั้น

(จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการโฆษณาเพื่อจัดส่งข้อสนเทศเพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกัน อันมีลักษณะเป็นการเตรียมงานหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น

4. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ในกรณีที่บุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 6 ได้กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าบุคคลดังกล่าว

(ก) มีการใช้อาจเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้นเว้นแต่ กิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่เฉพาะแต่เพียงเพื่อการซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น

(ข) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้เก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นอยู่ในรัฐแรกนั้นเป็นปกติวิสัย และดำเนินการสั่งซื้อหรือส่งมอบของในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ

(ค) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่จัดหาคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในรัฐแรกนั้นอยู่เป็นประจำเพื่อวิสาหกิจนั้นเองหรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

5. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้ผู้อยู่วิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นในกรณีของการรับประกันภัยต่อ จะถือว่า มีสถานประกอบการถาวรอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง ถ้าวิสาหกิจนั้นเรียกเก็บเบี้ยประกันในอาณาเขตของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือประกันการเสี่ยงภัยที่มีอยู่ ณ ที่นั้น โดยผ่านทางลูกจ้างหรือตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระภายใต้ความหมายของวรรค 6

6. วิสาหกิจจะไม่ถือว่า มีสถานประกอบการถาวรอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจ在那นั้นโดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ในกรณีที่บุคคลเช่นนั้นได้กระทำตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม กิจกรรมมีตัวแทนเช่นนั้นได้กระทำทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในนามวิสาหกิจนั้น หรือในนามของวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ซึ่งถูกควบคุมโดยวิสาหกิจนั้น หรือมีการควบคุมผลประโยชน์ในวิสาหกิจนั้นจะไม่ถือว่าเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้

7. ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือซึ่งประกอบธุรกิจอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใด เป็นสถานประกอบการถาวรของอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" จะมีความหมายตามที่อยู่ในกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่รวมที่ดินหรือทรัพย์สินอันเป็นเครื่องอุปกรณ์แห่งอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดินสิทธิเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเพื่อเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในชุมแร่แหล่งและทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือและอากาศยานจะไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
3. บทบัญญัติของวรรค 1 จะใช้บังคับกับเงินที่ได้รับมาจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 จะใช้บังคับกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ที่ใช้เพื่อการประกอบการในการให้บริการส่วนบุคคล

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจหนึ่งของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้ในรัฐนั้นเท่านั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้นแต่เพียงเท่าที่ถือได้ว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นเท่านั้น
2. ภายใต้บทบัญญัติของวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่า กำไรหรือเงินได้เป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าหากว่าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกัน หรือ คล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่ออย่างเป็นอิสระ โดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น

3. ในการกำหนดค่าใดของสถานประกอบการถาวรจะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของสถานประกอบการถาวร รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรตั้งอยู่หรือที่อื่น
4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้กำหนดค่าไรอันเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานการปันกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่าง ๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค 2 ตัดหนทางรัฐผู้ทำสัญญานั้นในการกำหนดค่าไรอันอาจเป็นประเพณี เพื่อเก็บภาษีโดยวิธีปันส่วนดังกล่าว อย่างไรก็ตาม วิธีที่ใช้ต้องเป็นไปในลักษณะที่ว่า ผลอันเกิดขึ้นจากวิธีนั้นเป็นไปตามหลักการซึ่งกำหนดไว้ตามข้อนี้
5. มิให้เงินได้หรือกำไรใด ๆ เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่า สถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
6. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคก่อน เงินได้หรือกำไรที่ปันส่วนให้สถานประกอบการถาวร จะกำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปี ๆ ไป เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
7. ในกรณีที่เงินได้หรือกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกระทบกระเทือน โดยบทบัญญัติแห่งข้อนี้

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. เงินได้หรือกำไรที่ได้รับโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
2. เงินได้หรือกำไรที่ได้รับโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ภาษีที่บังคับจัดเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี
3. ในทำนองเดียวกันบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะใช้บังคับกับเงินได้หรือกำไรจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจหรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศ

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณี

- (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อม ในการจัดการควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือ

(ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรง หรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของ วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับ เงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสอง ในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมี ระหว่างวิสาหกิจอิสระเช่นนั้น เงินได้หรือกำไรใด ๆ ที่ควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้น โดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ และ ตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผลประโยชน์จากเงินปันผลนั้น ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าเจ้าของผลประโยชน์จากเงินปันผลนั้น เป็นบริษัทผู้ถือหุ้น โดยตรงอย่างน้อยร้อยละ 10 ของทุน ของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผล หรือ

(ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ในกรณีอื่นเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะวางแผน ปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัด โดยความตกลงร่วมกันวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไร ที่จ่ายเงินปันผลนั้น

3. คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นที่ไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน (jouissance shares) หรือสิทธิ ในหุ้นที่ไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน (jouissance rights) หุ้นเหมืองแร่ หุ้นของผู้ก่อตั้งหรือเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ซึ่งไม่ใช่สิทธิเรียกร้องในหนี้อันมีส่วนในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัทอันมีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากหุ้นตาม กฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าหากเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญารัฐหนึ่ง ดำเนินธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปัน ผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และการถือหุ้นอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายเงินปันผลนั้นได้เกี่ยวข้องกับในประการสำคัญกับสถาน ประกอบการถาวรหรือสถานประกอบการประจํานั้น ในกรณีนี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 บังคับ

5. ในกรณีบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐผู้ ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นไม่อาจตั้งบังคับภาษีใด ๆ จากเงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทนั้น เว้นแต่หากได้จ่ายเงินปันผลแก่ผู้มีถิ่นที่ อยู่ในอีกรัฐหนึ่งหรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับในประการสำคัญกับสถาน ประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น และไม่อาจกำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทนั้น ต้อง เสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรแม้ว่าเงินปันผลหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรจะประกอบด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้

ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งบางส่วนหรือทั้งหมดก็ตาม ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้จะแปลความเป็นการป้องกันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการบังคับจัดเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้น จากการจำหน่ายหรือส่งออกเงินกำไรโดยสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น

ข้อ 11

ดอกเบี้ย

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
 - (ก) ร้อยละ 10 ของดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใด ๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)
 - (ข) ร้อยละ 15 ของดอกเบี้ยทั้งสิ้นสำหรับกรณีอื่น ๆ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะวางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัด โดยความตกลงร่วมกัน
3. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในวรรค 2
 - (ก) ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของประเทศไทย จะเก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศไทย ถ้าดอกเบี้ยที่จ่ายเกี่ยวข้องกับการให้กู้ยืมเงินที่ให้กู้หรือค้ำประกัน หรือให้ประกันความเสี่ยงโดยธนาคารแห่งประเทศไทย หรือธนาคารเพื่อการส่งออกและการนำเข้าแห่งประเทศไทย
 - (ข) ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในประเทศไทย และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของประเทศสวิตเซอร์แลนด์ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ถ้าดอกเบี้ยที่จ่ายเกี่ยวข้องกับการให้กู้ยืมเงินที่ค้ำประกัน หรือประกันความเสี่ยงภายใต้บทบัญญัติของสวิตเซอร์แลนด์ที่จัดวางระเบียบเรื่องการค้ำประกันความเสี่ยงในการลงทุนหรือการส่งออก (The Export or Investment Risk Guarantee)
4. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่บัญญัติไว้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิด ไม่ว่าจะมีส่วนประกัน จำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือ หุ้นกู้ รวมถึงพรีเมียม และเงินรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตรหรือหุ้นกู้นั้น รวมทั้งหมดทั้งเงินได้ที่มีลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากกรให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น
5. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์จากดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ใน

รัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนที่เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 มาบังคับ

6. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือ รัฐนั้นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น ดอกเบี้ยเช่นว่านี้จะถือว่า เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์จากดอกเบี้ยหรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี้ยจำนวนที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องในหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงิน ซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลังในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 12

ค่าสิทธิ

1. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม ค่าสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ค่าสิทธิเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผลประโยชน์ในค่าสิทธินั้น ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 5 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น ถ้าค่าสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทน สำหรับการจำหน่ายหรือการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปกรรม หรืองานวิทยาศาสตร์ใด ๆ ไม่รวมถึงฟิล์มภาพยนตร์ หรือฟิล์มหรือเทปบันทึกภาพสำหรับการกระจายเสียงวิทยุ หรือโทรทัศน์

(ข) ร้อยละ 10 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น ถ้าค่าสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนสำหรับการจำหน่าย สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลองแผนผัง สูตร หรือกรรมวิธีลับใด ๆ

(ค) ร้อยละ 15 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น ในกรณีอื่น ๆ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะวางแนวปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดโดยความตกลงร่วมกัน

3. คำว่า "ค่าสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใด ๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการจำหน่ายหรือการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปกรรมหรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ หรือฟิล์ม หรือเทปที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือ

กรรมวิธีลับใด ๆ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์ หรือในทางด้านอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์เพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสมการณ์

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ วรรค 2 มิให้ใช้บังคับถึงผู้รับประโยชน์ของค่าสิทธิ ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับค่าสิทธิที่จ่ายหรือเงินที่ได้รับนั้น มีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการ ในกรณีเช่นนั้นจะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 มาบังคับ

5. ค่าสิทธิจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีจะต้องจ่ายค่าสิทธิที่เกิดขึ้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร ดังนั้นค่าสิทธิเช่นนั้น จะให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรเช่นนั้นตั้งอยู่

6. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายให้แก่กันเมื่อคำนึงถึงการ ใช้สิทธิ หรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของแต่ละรัฐผู้ทำสัญญา ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่กล่าวไว้ในข้อ 6 และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวร เช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการดำเนินการของเรือหรืออากาศยานเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

4. ผลได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการจำหน่ายหุ้น หรือสิทธิที่เทียบเท่าในบริษัทซึ่งทรัพย์สินทั้งหมดหรือส่วนใหญ่เป็นอสังหาริมทรัพย์ตามที่กล่าวไว้ในข้อ 6 และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

5. ผลได้จากการจำหน่ายหุ้นของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง นอกเหนือจากที่กล่าวถึงในวรรค 4 และมีหุ้นอย่างน้อยร้อยละ 20 ของทุนทั้งหมดของบริษัท อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้นแต่ภาษีที่จัดเก็บในรัฐนั้นจะลดลงจำนวนเท่ากับร้อยละ 50

6. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใด ๆ นอกเหนือจากที่ได้กล่าวไว้ในวรรค 1,2,3,4 และ 5 อาจเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่ผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคล

1. ภายใต้บทบัญญัติของข้อ 15,17 และ 18 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจ้างงาน รวมทั้งเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการบริการวิชาชีพ หรือกิจกรรมอิสระอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงาน การให้บริการ หรือกิจกรรมนั้นได้เกิดขึ้น หรือกระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าการจ้างงาน การให้บริการ หรือกิจกรรมได้เกิดขึ้นหรือกระทำเช่นนั้นแล้ว ค่าตอบแทนหรือเงินได้ที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 ค่าตอบแทนหรือเงินได้ที่ซึ่งบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจ้างงาน การให้บริการหรือกิจกรรมซึ่งเกิดขึ้นหรือกระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐแรกถ้า

(ก) ผู้รับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันไม่เกิน 183 วันในสิบสองเดือนใด ๆ

(ข) ค่าตอบแทนหรือเงินได้นั้นจ่ายโดย หรือจ่ายในนามของบุคคล ซึ่งมีได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง และ

(ค) ค่าตอบแทน หรือเงินได้นั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร ซึ่งบุคคลนั้นมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง

3. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการทำงานในเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ที่ดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

ข้อ 15

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการ และการจ่ายเงินอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับ ในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 16

นักแสดงและนักกีฬา

1. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ 14 เงินได้ที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ในฐานะนักแสดง อาทิต นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ และนักดนตรีหรือในฐานะนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลที่ได้กระทำ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่ได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง โดยนักแสดงหรือนักกีฬาตามความสามารถของตนนั้นมิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬาเอง แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7 และ 14 เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมของนักแสดงหรือนักกีฬาได้กระทำขึ้น
3. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ จะไม่ใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนหรือกำไร เงินเดือน ค่าจ้าง และเงินได้อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน ที่ได้รับจากกิจกรรมที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬา หรือจัดให้มีขึ้นโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง หากการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้นหรือวิสาหกิจนั้น แล้วแต่กรณีได้รับการอุดหนุนส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์การตามกฎหมายใด ๆ ของรัฐนั้น

ข้อ 17

เงินบำนาญ

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 18 เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง เพื่อเป็นค่าตอบแทนสำหรับการทำงานในอดีต จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ 18

งานรัฐบาล

1 (ก) ค่าตอบแทน นอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในรัฐนั้น และผู้รับมีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น เพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะเข้ามาให้บริการนั้น

2 (ก) เงินบำนาญใดที่จ่ายโดย หรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง หรือโดยส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น

3. ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 14, 15 และ 17 บังคับแก่ค่าตอบแทนและเงินบำนาญ อันเนื่องจากการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใด ๆ ที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 19

นักศึกษา

1. บุคคลธรรมดา ผู้ซึ่งในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และการไปเยือนรัฐแรกนั้นก็เพียงเพื่อประสงค์ที่จะ

(ก) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาอื่น ที่เป็นที่ยอมรับ หรือ

(ข) เข้ารับการฝึกอบรมให้สามารถปฏิบัติงานด้านวิชาชีพหรือการค้า หรือ

(ค) ศึกษาหรือทำการค้นคว้าวิจัย โดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัลจากองค์การรัฐบาล ศาสนา การกุศลวิทยาศาสตร์ วรรณคดี หรือการศึกษาจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐแรกที่เก็บจาก

(1) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียนการค้นคว้าวิจัย หรือการ ฝึกอบรมของผู้นั่นเอง

(2) ทุน เงินอุดหนุนหรือเงินรางวัล

2. ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ของนักศึกษาตามที่ระบุในวรรค 1 ซึ่งได้รับจากการให้บริการส่วนบุคคลในรัฐแรก ระหว่างการศึกษาหรืออบรมนั้น จะได้รับการปฏิบัติในส่วนที่เกี่ยวกับการได้รับการยกเว้น ผ่อนผัน หรือลดหย่อนเกี่ยวกับภาษีเช่นเดียวกันกับที่ใช้บังคับแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งนักศึกษานั้นไปเยือน

ข้อ 20

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

1. กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะคงใช้บังคับต่อไปในการเก็บภาษีอากรจากเงินได้ในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ เว้นแต่ในกรณีที่มีบทบัญญัติไว้ชัดเจนให้เป็นอย่างอื่นในอนุสัญญานี้

2. (ก) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ได้รับเงินได้ตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ซึ่งอาจจะเก็บภาษีได้ในประเทศไทย ภายใต้บังคับบทบัญญัติของอนุวรรค (ข) ประเทศสวิตเซอร์แลนด์จะยกเว้นภาษีสำหรับเงินได้นั้น แต่ในการคำนวณภาษีจากเงินได้ส่วนที่เหลือของผู้มีถิ่นที่อยู่นั้น ให้ใช้อัตรากำหนดจะพึงใช้ได้ ถ้าเงินได้ที่ยกเว้นไม่ได้รับการยกเว้นมาก่อน อย่างไรก็ตาม มีเงื่อนไขว่า ในกรณีที่วิสาหกิจซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์มีเงินได้หรือ

กำไรจากแหล่งในประเทศไทย ซึ่งต้องเสียภาษีในประเทศไทยภายใต้การจัดเก็บภาษีตามบทบัญญัติวรรค 2 ของข้อ 8 หรือวรรค 5 ของข้อ 13 ภาษีสวิตที่เรียกเก็บจากเงินได้หรือกำไรดังกล่าวจะลดลงครึ่งหนึ่ง

(ข) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ได้รับเงินปันผล ดอกเบี้ย หรือค่าสิทธิ ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทยตามบทบัญญัติของข้อ 10,11 หรือ 12 ประเทศสวิตเซอร์แลนด์จะยินยอมเมื่อมีคำขอ ให้มีการผ่อนผันแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ นั้น การผ่อนผันนั้นอาจประกอบด้วย

(1) การหักจากภาษีเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ นั้นเป็นจำนวนเท่ากับภาษีที่เรียกเก็บในประเทศไทยตามบทบัญญัติของข้อ 10,11 หรือ 12 อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีสวิตที่คำนวณไว้ก่อนยอมให้มีการหักตามจำนวนที่เหมาะสมจากรายการเงินได้ซึ่งอาจเก็บภาษีในประเทศไทย หรือ

(2) ส่วนลดเป็นจำนวนหนึ่งจากภาษีสวิต หรือ

(3) การยกเว้นบางส่วนของเงินปันผล ดอกเบี้ย หรือค่าสิทธิ นั้นจากภาษีสวิต ในกรณีใดกรณีหนึ่งอย่างน้อยที่สุดจะต้องประกอบด้วยการหักภาษี ซึ่งจัดเก็บในประเทศไทยจากจำนวนยอดรวมทั้งหมดของเงินปันผล ดอกเบี้ย หรือค่าสิทธิ ประเทศสวิตเซอร์แลนด์จะกำหนดขั้นตอนการผ่อนผันและวางระเบียบวิธีปฏิบัติตามบทบัญญัติของสวิตเกี่ยวกับการอนุมัติให้เป็นไปตามอนุสัญญาระหว่างประเทศของสมาพันธ์รัฐสวิตเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน

(ค) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ได้รับดอกเบี้ย ซึ่งตามบทบัญญัติของอนุวรรค (ข) ของวรรค 2 ของข้อ 11 อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย เมื่อมีคำขอประเทศสวิตเซอร์แลนด์จะยินยอมให้มีการผ่อนผันแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ นั้น ซึ่งการผ่อนผันนั้นอาจประกอบด้วย

(1) การหักร้อยละ 5 ของจำนวนยอดรวมของดอกเบี้ยนั้น และ

(2) การหักจากภาษีเงินได้ของสวิตสำหรับผู้มีถิ่นที่อยู่ นั้นให้คำนวณตามหลักฐานในการผ่อนผันที่อ้างถึงใน(1) เป็นจำนวนร้อยละ 1 ของจำนวนยอดรวมของดอกเบี้ย อย่างไรก็ตาม การหักจากภาษีสวิตนั้นกำหนดให้ดำเนินไปตามหลักการทั่วไปของการผ่อนผันตามที่อ้างถึงในวรรค (ข)

(ง) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ได้รับเงินปันผลหรือดอกเบี้ย หรือค่าสิทธิ ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน (พ.ศ.2540) หรือตามประมวลรัษฎากร (พ.ศ.2481) หรือกฎหมายจูงใจพิเศษอื่นใดเพื่อการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย ซึ่งมีผลบังคับใช้อยู่ในวันลงนามในอนุสัญญานี้ หรือซึ่งอาจมีการประกาศเปลี่ยนแปลงแก้ไข หรือเพิ่มเติมกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันในภายหลังได้รับการยกเว้นจากภาษีไทย หรือเสียภาษีในอัตราที่ต่ำกว่าอัตราที่บัญญัติในข้อ 10 วรรค 2 หรือข้อ 11 วรรค 2 หรือข้อ 12 วรรค 2 ตามลำดับเมื่อมีคำขอประเทศสวิตเซอร์แลนด์จะยินยอมให้การผ่อนผันแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ นั้นตามจำนวนเท่ากับร้อยละ 10 ของจำนวนยอดรวมของเงินปันผล ดอกเบี้ย และค่าสิทธิในกรณีของเงินปันผล การผ่อนผันเช่นว่านั้น จะยอมให้ถ้าเพียงแต่เงินปันผลนั้นไม่ได้รับการยกเว้นจากภาษีสวิตภายใต้บทบัญญัติของอนุวรรค (จ) ของวรรคนี้

(จ) บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสวีเดนและที่ได้รับเงินปันผลจากบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยจะได้รับสิทธิผ่อนผันในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่ได้รับนั้นเช่นเดียวกับสิทธิผ่อนผัน ที่บริษัทนั้นได้รับ เสมือนหนึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสวีเดนตามความมุ่งประสงค์ของภาษีสวีต

3. ในกรณีของประเทศไทย ภาษีสวีตที่จะต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้รับจากประเทศสวีเดนจะยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีไทยที่ต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้น อย่างไรก็ตาม เครดิตนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีไทยส่วนที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะให้เครดิต ตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้รายการนั้น ๆ

ข้อ 21

การไม่เลือกปฏิบัติ

ในกรณีนักศึกษา

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษี และข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูก หรืออาจถูกบังคับให้เสีย หรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
2. การเก็บภาษีจากสถานประกอบการทางธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะไม่จัดเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าการจัดเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
3. ไม่มีบทบัญญัติใดในข้อนี้ที่จะแปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดในอันที่จะให้ค่าลดหย่อน การผ่อนผัน หรือการหักลดส่วนบุคคลแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งหมายในการเก็บภาษีอากรตามสถานะของบุคคลหรือตามความรับผิดชอบของทางครอบครัว ซึ่งรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทั้งหมด หรือบางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีใด ๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ ที่เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสีย หรือให้ปฏิบัติ
5. ในข้อนี้คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีซึ่งอยู่ในบังคับของอนุสัญญานี้

ข้อ 22

วิธีดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่บุคคลพิจารณาเห็นว่า การกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำ

สัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่แล้ว โดยไม่คำนึงถึงทางแก้ไขที่บัญญัติไว้โดยกฎหมายภายในของรัฐแต่ละรัฐนั้น คำร้องดังกล่าว จะต้องยื่นภายในเวลา 3 ปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกของการกระทำที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางภาษี อันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้

2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่น่าพอใจได้เอง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใด ๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกันเพื่อการจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใด ๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีการตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อน ๆ นั้น

ข้อ 23

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เมื่อมีการร้องขอเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ อันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของข้อ 7, 10, 11, 12 และ 20 ข้อสนเทศใด ๆ ที่ได้รับ โดยรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ซึ่งเกี่ยวข้องกับการบังคับใช้ข้อบทนั้น ๆ
2. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตามมิให้ถือบทบัญญัติของข้อนี้ เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้ดำเนินการจัดการบริหาร โดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือให้ข้อสนเทศอันมิอาจจัดหาได้ตามกฎหมาย หรือตามทางการบริหาร โดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม การพาณิชย์ หรือความลับทางวิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้า หรือข้อสนเทศซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อย

ข้อ 24

เจ้าหน้าที่ทางการทูตและกงสุล

1. ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของเจ้าหน้าที่ทางการทูต หรือกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

2. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ 4 บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นสมาชิกในงานของคณะทูตคณะทูตถาวรฯ หรือ
งานของกงสุลของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือในรัฐที่สาม เพื่อความมุ่งประสงค์ของ
อนุสัญญานี้จะถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ส่ง ถ้า

- (ก) ตามกฎหมายระหว่างประเทศบุคคลนั้นไม่มีภาวะภายในรัฐผู้รับ ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่ง
นอกประเทศของรัฐนั้น
- (ข) บุคคลนั้นมีภาระหน้าที่ในรัฐผู้ส่งเกี่ยวกับภาษีจากเงินได้ทั้งสิ้นเช่นเดียวกับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ส่ง
นั้น

3. อนุสัญญานี้ไม่ใช่บังคับแก่องค์การระหว่างประเทศ องค์ประกอบหรือเจ้าหน้าที่องค์การดังกล่าว และแก่บุคคล
ซึ่งเป็นสมาชิกของคณะทูต หรือกงสุล หรือหน้าทำงานประจำของรัฐที่สาม ซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและมีได้ถือว่าเป็น
ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้

ข้อ 25

การเริ่มใช้บังคับ

1. อนุสัญญานี้จะได้รับการสัตยาบันและจะทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ณ กรุงเบิร์น โดยเร็วที่สุด
2. อนุสัญญาจะเริ่มใช้บังคับเมื่อวันที่มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารและบทบัญญัติจะมีผลใช้บังคับ
 - (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังวันแรกของเดือน
มกราคมถัดจากเดือนซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน
 - (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่น ๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวัน
แรกของเดือนมกราคม ถัดจากเดือนซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน

ข้อ 26

การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลใช้บังคับจนกระทั่งรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเลิกใช้ รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดอาจบอกเลิก
ใช้สัญญาโดยวิธีการทูตด้วยการแจ้งการเลิกอย่างน้อย 6 เดือน จนถึงสิ้นปีปฏิทินใด ๆ ในกรณีเช่นว่านี้ให้อนุสัญญาลิ้น
สุดการมีผลใช้บังคับ

- (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของ
เดือนมกราคมถัดจากเดือนที่มีการแจ้งการเลิก

(ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่น ๆ สำหรับ ปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคม ถัดจากเดือนที่มีการแจ้งการเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง ได้ลงนามในอนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ ปีพุทธศักราช 2539 เป็นภาษาอังกฤษ เยอรมัน และไทย ทุกฉบับใช้ได้เท่าเทียมกันในกรณีความแตกต่างในการตีความระหว่างฉบับเยอรมันและไทย ให้ ใช้อังกฤษ

ฝ่ายรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ฝ่ายคณะมนตรีแห่งสหพันธ์สวิส

(๑๗๗๗ ม.ร.ว.เกษมสโมสร เกษมศรี)

(๑๗๗๗ นายแบลส์ โทเดต์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

เอกอัครราชทูตวิสามัญผู้มีอำนาจเต็ม

พิธีสาร

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และคณะมนตรีแห่งสหพันธ์สวิส ในการตกลงนามอนุสัญญาระหว่างสองรัฐเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ บทบัญญัติต่อไปนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญานี้

1. ตามที่กล่าวไว้ในข้อ 5

เป็นที่เข้าใจว่าการให้บริการทางเทคนิคซึ่งได้นิยามไว้ในวรรค 12 ของคำอธิบาย ข้อ 12 ของ OECD Model Convention 1977 จะถูกครอบคลุมโดยอนุวรรค (ญ) ของวรรค 2 ของข้อ 5

ในส่วนที่เกี่ยวกับวรรค 3 ของข้อ 5 เป็นที่เข้าใจว่าในการรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้า เพื่อความมุ่งประสงค์ในนามส่งมอบหรือการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งมอบของหรือสินค้าไม่ก่อให้เกิดสถานประกอบการถาวร ตราบเท่าที่ยังไม่มีการปฏิบัติตามเงื่อนไขของอนุวรรค (ข) ของวรรค 4 ของข้อเดียวกัน

ในส่วนของอนุวรรค (ค) ของวรรค 4 ของข้อ 5 เป็นที่เข้าใจว่าการมีเพียงข้อเท็จจริงว่า บุคคลนั้นๆ จัดหาคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในรัฐแรกนั้นอยู่เป็นปกติเพื่อวิสาหกิจนั้นเองหรือเพื่อวิสาหกิจนั้น และวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น ไม่ก่อให้เกิดสถานประกอบการถาวร เว้นแต่บุคคลนั้นมีอำนาจในการเจรจาสาระสำคัญ หรือรายละเอียดใดๆ ซึ่งก่อให้เกิดคำสั่งซื้อและการตกลงทำสัญญา แม้ว่าสัญญานั้นได้ลงนามโดยวิสาหกิจ และมีได้ลงนามได้โดยบุคคลนั้นก็ตาม

2. ตามที่กล่าวไว้ในข้อ 7

ในส่วนของวรรค 1 และ 2 ของข้อ 7 ในกรณีที่ว่าวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งขายของหรือสินค้าหรือประกอบธุรกิจอื่นๆ ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าโรงของสถานประกอบการถาวรจะไม่ถูกกำหนดบนพื้นฐานของจำนวนทั้งสิ้นที่รับโดยวิสาหกิจ แต่จะถูกกำหนดเพียงเฉพาะบนพื้นฐานของส่วนที่ได้รับจากส่วนที่ได้รับทั้งหมด ซึ่งพึงถือได้ว่าเกิดจากกิจกรรมที่แท้จริงของสถานประกอบการถาวร สำหรับการขายหรือกิจกรรมธุรกิจอื่นๆ นั้น

เป็นที่เข้าใจได้ว่า ถ้าโรงของวิสาหกิจจะพิจารณาให้พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรด้วย ถ้าวิสาหกิจขายของหรือสินค้า หรือประกอบธุรกิจเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันกับการขาย หรือการประกอบธุรกิจที่กระทำโดยสถานประกอบการถาวร โดยมีเงื่อนไขว่า สถานประกอบการถาวรนั้น ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมเหล่านั้น

3. ตามที่กล่าวไว้ในข้อ 10

ในส่วนของวรรค 5 เป็นที่เข้าใจว่า ครอบคลุมภายใต้กฎหมายภายในของสวิตเซอร์แลนด์ ไม่จัดเก็บภาษีเพิ่มเติมจากกำไรของสถานประกอบการถาวรที่ได้จำหน่ายหรือส่งออกจากสวิตเซอร์แลนด์ ภาษีที่เรียกเก็บในประเทศไทยจากการจำหน่ายหรือส่งออกกำไรจะถูกจำกัดในอัตราที่บัญญัติไว้ในอนุวรรค (ก) ของวรรค 2 ของข้อ 10

4. ตามที่กล่าวไว้ในข้อ 11

ในส่วนของวรรค 3 เป็นที่เข้าใจว่าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอาจะระบุและตกลงกันในจดหมายที่จะได้แลกเปลี่ยนกันในเรื่องของสถาบันใดๆ ที่บทบัญญัติของอนุวรรค (ก) และ (ข) จะใช้บังคับและเรื่องการวางแผนปฏิบัติของบทบัญญัตินี้

ธนาคารแห่งชาติสวิสไม่ปฏิบัติตามกิจกรรมตามที่กำหนดไว้ในวรรค 3

5. ตามที่กล่าวไว้ในข้อ 12

ในส่วนของวรรค 2 อนุวรรค (ค) เป็นที่เข้าใจว่า ครอบคลุมภายใต้กฎหมายในไม่จัดเก็บภาษี ณ ที่จ่าย จากค่าสิทธิที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ และเพื่อวัตถุประสงค์ในการให้เครดิตภาษีโดยทั่วไป ให้ถือเป็นค่าใช้จ่ายที่พึงหักได้ ร้อยละห้าสิบของค่าสิทธิจำนวนทั้งสิ้นค่าสิทธิที่จ่ายจากผู้มีถิ่นที่อยู่ของประเทศไทยให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของประเทศสวิตเซอร์แลนด์และสามารถเก็บภาษีได้ในประเทศไทยในอัตราไม่เกินร้อยละ 10 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น

ทำคู่กันสองฉบับ ที่ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2539 เป็นภาษาอังกฤษ เยอรมัน และไทย ในกรณีที่มีความแตกต่างในการตีความใดๆ ระหว่างฉบับเยอรมันและไทย ให้ใช้ภาษาอังกฤษ

(๑พณฯ ม.ร.ว.เกษมสโสมสร เกษมศรี)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

(๑พณฯ นายแบลส์ โกดัด)
เอกอัครราชทูตวิสามัญผู้มิอำนาจเต็ม